

Տարեկան գի՞նը 10 բուրլի, կէս տարվան 6 բուրլ.
Առանձին համարները 5 կօպէկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմիանի խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցէն. Տիֆլիս, Редакция „Мшакъ“.
Կամ Tiflis, Réaction „Mschak“.

Տէլէ Փօն № 253.

ԱՐԴՅՈՒՆ

Խմբագրութիւնը բաց է առաւտօնեան 10—2 ճառ
(բացի կիրակի և տօն օրերից)

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն լեզուով
Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իրավագիր բառին 2 կոսէկ.

ՇԱ.ՐՈՒՆԱԿՎՈՒՄ Ե ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ՆԵՐԿԱԾ 1899 ԹԻԱԿԱՆԻ

1899

ՄԵՍԻԿ

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԵԽ ՔԸՆԱՔՆԱՅԻ ՀՐԱՄԱ

«ՄՇԱԿՔ» ՀՐԱՏԱՐԱԿՎՈՒՄ Է ՆՈՅՆ ՊՐՕԳՐԱՄՄՈՎ, ԵՒ ՆՈՅՆ ՈՒՂՂՈՒԹԵԱՄԲ

ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԵԱՆ ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ. Ա մերիկայի բաժանորդները պէտք է զնա-
րեն տարեկան 6 դօլար. Եւրօպայի բաժանորդները՝ 30 ֆրանկ. Պարսկաստանի բաժա-
նորդները՝ 10 լռութիւն:

«ՄՇԱԿԻՆ» գրպել կարելի է ԽՄԲԱԳՐԱՏԱՆՅ (Բաղարնայա և Բարօնսկայա փողոցների անկիւն):
Կարսութեան ուրիշ քաղաքներից «ՄՇԱԿԻՆ» գրպելու համար, և առհասարակ նամակներ և
ծրաբներ ուղարկելիս, պէտք է դիմել հետնեալ հասցէով. **ТИФЛИСЬ**, **Редакция «МШАКЪ»;**
իսկ արտասահմանից՝ TIFLIS, Rédaction du journal arménien «MSCHAK».
Թայտարարութիւններ ընդունվում են բոլոր լեզուներով:

ԱՊԱՌԻԿ ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ ԶԵԼՆԳՈՒՆՎՈՒՄ

ԲՈՎ ԱՆԴՐԱԿԱՌՈՒԹԵԵՆ.

Գոնէ այդ անենք.—ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.
Մամուլ. Նամակ Ալէքսանդրովօլից. Նամակ
Վաղարշապատից. Նամակ Գանձակի գաւառից.
Նամակ Խմբագրութեան. Նամակ Խմբագրու-
թեան. Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒ-
ԹԻՒՆ. Նամակ Թիւրքիայից. Նամակ Պարսկաս-
տանից. Արտաքին լուրեր.—ՀԵՇԱԳԻՐՆԵՐ. —
ԱՅԵՍԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ:

ԳՈՐԾԻ ԱՅՑԻ ԱՆ-ԻՆ-Ք

Մենք յաձախ գանգատվում ենք, որ մեր
երկիրը չէ ուսումնասիր զում և մի
և նոյն ժամանակ ոչ մի միջոցի չենք ձեռ-
նարկում ուսումնասիրութեան գործը կադ-
մակերպելու փոքրի և շատէ հիմնաւոր կեր-
պով։ Եւ մինչգեռ մենք բաւականանում
ենք լոկ ցանկութիւններ յայտնելով, օտար
տեղերից մասնագէտ անձինք, ժամանակ առ-
ժամանակ այցելելով մեր երկիրը, կամաց-
կամաց առաջ են տանում ուսումնասի-
րութեան գործը։ Միայն վերջին տասնա-
մեակի ընթացքում ֆրանսիական գիտնա-
կան Նանժը կատարեց Անդրկովկասում
ազգագրական հետազոտութիւններ, անգ-
իսական գիտնական Կօնիքի ուսումնա-
սիրեց հայ ձեռագիրների մի մասը, ոռու
դիտնականներ Նիկոլսկի և Իվանօվ-
կի կատարեցին պեղումներ և հետազո-
տեցին ընեռագրերը, գերմանական գիտ-
նականներ Բէլք և Լէման կատարեցին
ի շարք հնագիտական և ազգագրական
հետազոտութիւններ, պրօֆեսոր Դոկու-
աբեկ հետազոտեց Անդրկովկասի Հողերը
և սահմաններ հողակի ոռուներ ու առա-
գական համար հայութիւն ու առաջա-
պահութիւն հասցնենք այն հիմնարկու-
թիւններին, որոնք ծրագրում են և կազ-
մակերպում զանազան գիտնական արշա-
ւանքներ և հետազոտութիւններ։ Եթէ,
օրինակ, մեր հարուստները, որոնք շատ
անգամ չը գիտեն թէ ինչ բանի համար
անեն նպատակայարմար նույրատութիւն-
ներ, ուղարկեին, օրինակ, Պետերբուրգի հա-
մալսարանի արևելեան ֆակուլտէտի կամ
մայրաքաղաքների հնագիտական ընկերու-
թիւնների անունով խոշոր գումարներ,
պայմանաւորելով, որ այդ գումարը պէտք
է անմիջապէս գործադրյի մի որոշ գաւա-
ռի և տեղի ազգագրական, պատմական և
հնագիտական ուսումնասիրութեան համար,
այն ժամանակ այդ հաստատութիւնները
անմիջապէս կը ձեռնարկեին մի շարք լուրջ
հետազոտութիւններ, որոնք շուտով կը
տային արդիւնքներ։ Այն, ինչ որ իբրև օրի-
նակ յիշեցինք ազգագրութեան պատմու-
թեան և հնագիտութեան մասին, վերա-
բերում է և ուսումնասիրութեան միւս
Ճիւղերին։

Հայութիւն Տեսութիւն Տեսութիւն

ՄԱՍՈՒՄ
«Անահիտ» ամսագրի վերջին համարում տրայ-
ված է պ. Պերճ Պռօշեանցի պատկերը և մի յօ-
դուած, որի մէջ պ. Արշակ Զօպաննեան բաւա-
կան աջող կերպով ստուերագծել է Պռօշեանցի
դրական դէմքը; Եթէ մենք այս յօդուածն ենք
մատնանիս անում, աստիճանը համարական է».

Զափաղանցութիւնները, նոյն իսկ եթէ նրանք արտայայտվում են տօնական տրամադրութեան մէջ, անկարող են մի գործիչի իսկական երախ-տիբը պարզել, իսկ սա բոլոր ճառերից, ուղերձ-ներից, բացականչութիւններից խրատական է, վայելուչ և ամեն մի մշակի իսկական փառքն է կազմում: «Մեծ», «անմահ» ածականները ոչինչ չեն ապացուցանում, մանաւանդ ոչինչ չեն հաս-կացնում, երբ նրանք գործադրվում են մի գոր-ծիչի վերաբերմամբ, որի համար այդ չափա-զանցութիւնները վիրաւորական պիտի լինեն: Արդ, պ. Զօպանեան կարողացել է չը յափշտակ-վել յօքելեանական տրամադրութիւնից, ուստի և պ. Պոչեանցին յատկացրել է մեր գրականու-թեան մէջ այն տեղը, որին նա արժանի է:

նար, մենք այդ կողմից կարող ենք ասել, որ Բաֆֆին իր տաղանդի հիմնական յատկութիւններով աւելի արժանի է Աբովեանի աշակերտ Կոչվելու: Պ. Զօպանեան, չը տեսնելով Պո-օշեանցի մօտ Աղասի կամ նրա նմանութիւնը բերող մի այլ հերոս, բացատրում է այդ երե-ւոյթը նրանով, որ Աղասին, ինչպէս և նրա նը-ման մի քանի տիպարները Աբովեանի «իրոխա-ու սիրուն անձին ցոլացումն են աւելի քան ծշմարիտ արտայայտութիւնը իրական գեղջու-կին»: Անուրանալի է, որ Աբովեանը ստեղծա-գործել է իր հերոսի տիպը և այդ բանի մէջ նա դրել է իր ամբողջ աշխարհացեցողութիւնը, որ նրա կրթութեան հետեանըն է: Պո-օշեանցի իր կրթութեամբ, իր դաւանանքներով չեր կա-

Իր վէպերուն յօրինուածքին գեղցկազիտական նշանակութեամբը չէ անշուշտ, որ «Սօս և Վարդիթերի» հեղինակն ինքվինըը մեր մեծարանքին արժանի կը կացոցանէ; Պոօշեանցի վէպերը սկզբնական միտք կը յայտնեն, արեւտեան արուեստին գրեթէ բացարձակապէս անգիտակ, ասիական թերութիւններովը բեռնաւոր: Գործողութիւնը, թոյլ ու կցկուր, անոնց մէջ յաճախ կընդհատուի ցեղագրական, պատմական կամ բարոյախօսական փակագիծներով, պատմուածքը, ծայրայելորէն երկարաբան, կը խնողուի աւերոր մանրամանութեանց կոյտերով, կը ծանրաբեռնուի անվերջանալի անպէտ խօսակցութիւններով, որոնք շատ անդամ մէկ պարբերութեան մէջ կրնային ամփոփուիլ, վերջապէս՝ «ճը, անհաւասար ու պիտակ, ժողովրդականն պատկերալից դարձուածքներու կը միացնէ պատուելիական ճոռումաբանութիւններ և հեռու է այն միացայտ, համասեռ, հօր ժայթքումն ունենալի, որ Արովեանին ոճը կորակէ, Ֆլորուեռան միտքը այդ վէպերը անընթեանի պիտի գտնէր և գրականութիւն անոնը անոնց պիտի զը-անցաւ:

ասակ ապագայ սերուսպիթը շամաբ: Որ խօս-
նով, Պոօշեանցի վէպերը կարող են սոսացվել
իրեւ գեղարուեստական ստեղծագործութիւններ,
ուայց զեռ երկար կը պահպանեն իրանց նշա-
նակութիւնը իրեւ ժողովրդական կեանքի պարզ
և ճիշդ նկարագիր: Գիւղական կեանքի մէջ պ.
Պոօշեանց սեփական ստեղծագործութիւն շատ
քիչ է մոցըրել, աւելի հաւատարիմ մնալով հա-
պաղի, ընդօրինակողի, լուսանկարողի դերին:
Հակայն այդ դերի մէջ էլ նա, ինչպէս ձիշտ նը-
լատում է Զօպաննեան, «մեծացրել է իր գէմքը»
այն սիրառատ, համակրական վերաքերմունքով,
որ ունի դէպի իր նկարագրած մարդկանց ցա-

և ալ լուսերը կաօշխացի յօրբեանի առիթով.
Այսօր, բոլոր Վարդիթերներն ու բոլոր
Սամիստնները—ամէն ինչ որ գիւղին մէջ կայ
զեղեցկութիւն և թարմութիւն,—իրենց լեռ-
ներուն էն աղործ ծաղիկները բներելու են ի-
րենց ալմոր բարի նզրօրը, և իրենց սիրուն
աշուրներուն երախտազէտ ծպիտը, ամենէն
անզինը երկրի ծաղիկներուն:

ՆԱՄԱԿ ԱԼԵՔՍԱՆԴՐՈՊՈԼԻՑ

Ցունիսի 15-ին

Երն ու վշտերը։
Մի տեղ միայն պ. Զօպանեան, մեր կարծի-
ով, չէ կարողացել ճիշդ լմբոնել Պո.օշեանցի
իմ յատկութիւնը։ Յայ ո՞նի է, որ Պո.օշեանց ի-

Առան հանուանել է և անուանում է Արովեանաց ըստակերտ: Սակայն, եթէ կամենաք համեմառութիւն դնել ուսուցչի և աշակերտի մէջ, մեծարթերութիւն կը գտնէք: «Վէրք Հայաստանիին թէ հեղինակի ամբողջ միտքը, կրակոտ ոզնորութիւնը հերոս Աղասին է. ժողովրդական կեանքի կարագրութիւնը այդ անձնազո՞ս դիւցազնութեան համար Փօնի դեր է կատարում: Բայց աշակերտը, չչը զարմանում, թողել է զիսաւուր—հերոսութիւնը և սկսել է ընդորինակել աստիճանը, այսինքն ժողովրդագրութիւնը: Եթէ աշակերտը իր ուսուցչի հոգին պիտի հասկա-

